

BRĪNUMU AVĪZE

Evanģēlista Mārča Jencīša kalpošanas "Kristus Pasaulei" informatīvs izdevums

NO MĀCĪTĀJA

Esmu laimīgs, ka esi paņēmis rokās Brīnumu Avīzi.

Mana viskarstākā vēlēšanās ir iepazīstināt ar Dzīvo Dievu katru cilvēku Latvijā un aiz tās robežām. Es karsti vēlos, lai šīs avīzes lapaspuses aizdedzina tevi iepazīstināt ar Kristu pazudušo paaudzi.

Paldies katram lasītājam, katram atbalstītājam, katram topošajam partnerim Dieva darbā, ka esi vai būsi ar mums!

Esmu pārliecināts, ka Dievs tevi svētīs un vairoš darot Dieva darbu!

Es kalpoju Dievam un jums, lasītāji, un no visas sirds ticu, ka viss labākais vēl priekšā! Saturieties, sagatavojieties saņemt svētības un dot tās citiem!

Jūsu Mārcis Jencīšs

DIEVS DZIEDINA UN ATBRĪVO!

ŠAJĀ NUMURĀ

2.lpp.

"Uz dievkalpojumu zēns gāja ar sagaidīšanu no Dieva, lai viņa purngali reiz skatītos taisni uz priekšu. Dievkalpojumā Rūdolfš pats sirsnīgi lūdza. Nezinu kā, bet es sapratu, ka viņš to dara dziļā ticībā un pašvērtībā. Un man bija stingra pārliecība – ja ne tagad, tad, kad tad! Tas notiks! Tā man bija... un tā notika!"

3.lpp.

"Mani izlaida no slimnīcas un iedeva lapu, ka es esmu alkoholiķis ar aknu cirozi. Tas nozīmē, ka drīz miršu..."

Pēc dievkalpojuma man bija saruna ar Mārci. Mēs kopā sacījām solījumu Dievam. Es tam piekritu un, slava Dievam, līdz šai dienai – ne grama!"

6.lpp.

"Kultūras namā bija sanāksme, un es domāju, ka arī aiziešu, nepadošos tām sūpēm. Kad bija laiks iziet priekšā, mācītājs mani svētīja un sacīja, ka varu iet sēdēt. Un es esmu un atkal ķeru ciet ribas, bet jūtu, ka man nesāp. Es piespiežu vēlreiz, bet ne jūtu nemaz. Nu, nesāp un arī pēc brītiņa nesāpēja, nemaz nesāpēja..."

7.lpp.

Šajā sadaļā mēs stāstīsim par mūsu partneriem un par iespējām, kā arī jūs varat piedalīties kopīgajā kalpošanas darbā!

"Es mīlu jūs un es mīlu Latviju! Es patiešām esmu šīs zemes patriots! Mana sirds deg par Latviju! Es esmu atbildīgs par savu zemi... Tikai Viņa asinis atnes brīvību! Personīgi man! Per sonīgi Tev! Un kopā visai Latvijai!"

**Jēzus asinīs Latvija baltāka kā sniegs!
Kopā mēs to paveiksim!**

LIECĪBA

Pēdas sniegā

Katra liecība ir nepārprotams apliecinājums, ka Dievs nāk palīgā tur, kur mēs TIEŠĀM NESPĒJAM. Tas ir ne tikai prieks, ne tikai atjaunota uzticēšanās Dieva mīlestībai un visvarenībai, bet arī Debesu Valstības izpausme mūsu vidū. Tiešām, Debesu Valstība ir tuvu klāt pienākusi un mēs varam būt tās pavalstnieki un liecinieki. Tāpēc ticu, ka Rūdolfa, Aleksandra un Leontīnes NOTIKUMS aizskars katru lasītāja sirds dziļumus. Baudiet un redziet, mūsu Dievs ir tik labs katram!

Foto: Rūdolfs Aleksandrovs, 13 gadi.

Kad vasaras vidū biju uzaicinājusi uz sarunu Rūdolfu un Gundegu, viņa vecmamma (kā Rūdolfs saka), vēl nezināju Mārča Jencīša stāstu par šo notikumu. Biju saņēmusi tikai pirmo informāciju – vecmamma sniegā pamanījusi, ka mazdēla agrāk uz iekšu ieliekto pēdu nospiedumi pēc dievkalpojuma mājās dodoties, šķiet, izskatījušies pavisam taisni. Tā bijusi viena no pirmajām zīmēm, ka, iespējams, notikusi dziedināšana. Savukārt, jau ilgāku laiku pirms šī dievkalpojuma mācītājs un evaņģēlists Mārcis no sirds lūdzis Dievu, ka viņš vēlas redzēt nevis vienkārši dziedinātus cilvēkus, nevis vienkārši daudz nopietni dziedinātu cilvēku, bet tādas dziedināšanas, kas izmaina iedzimtas kaites. Zinu, ka dievkalpojums 2005. gada pavasarī bija ļoti apmeklēts, daudzi cilvēki pieņēma Jēzu par savas dzīves Kungu, daudzi saņēma dziedināšanas. Taču vēl ilgu laiku nebija nekādu ziņu, ka būtu notikusi kādas iedzimtas slimības vai vainas dziedināšana. Dievs ir uzticams! Šovasar šī liecība sasniedza Mārči, un tagad arī mūs. Paldies Dievam!

Rūdolfam ir 13 gadi un viņš ne tikai mācās vispārīgā izglītībā skolā Rīgā, bet arī apgūst tūbas spēli mūzikas skolā. Viņam tāpat kā visiem bērniem nav trūcis jauku nodarbju, taču dažās no tām nācās apgūt papildus veiklību. Vecmamma vārdiem – „kopš

dzimšanas abas kāju pēdas bija ieliekta uz iekšu, vienai nedaudz un otrai ļoti izteikti. Ja Rūdis steigās un nepiedomāja, tad nereti gadījās aizķerties.”

Kad jautāju Rūdim, kā viņš juties visus šos gadus par savām kājām, vai citi bērni nav viņu mēģinājuši apsmiet, uzzināju, ka Rūdolfs tādas bēdas savā dzīvē nav piedzīvojis un viņam ir īpaši ļoti draugi. Līdz 11 gadiem pie kāju nepareizības jau bijis drusku pierasts. Neesot bijis īsti nekas tāds, ko kāju dēļ viņš nebūtu varējis darīt. Tomēr Rūdolfa sirdī bija vēlēšanās, lai viņa purngali reiz skatītos taisni uz priekšu, tāpat kā citiem.

– Kāpēc tu, Rūdolfs, gribēji iet uz šo dievkalpojumu?

– Lai Dievs izārstē manas kājas.

– Vai Tu jau pirms tam biji runājis ar Dievu par savām kājām – lūdzis, vai varbūt jautājis, kāpēc tā noticis?

– Jā, vecmamma man palīdzēja lūgt un ticēt, – īsi un nopietni uz visiem maniem jautājumiem atbildēja zēns

– Cik sen tu pazīsti Dievu?

Kad uzdevu šo jautājumu, Rūdis vispirms paskatījās uz mani, tad saskatījās ar vecmamma, un tad abi noteica: labs jautājums! Un jau pēc

Materiālu sagatavoja: *Eva Oļševska*
kalpošanas Kristus Pasaulei
informācijas centrs

brītiņa vēl tikko klusais, nopietnais puisis pēkšņi atplauka, stāstot, kā viņš ieaicināja Jēzu savā dzīvē. Saruna šajā vietā ieguva citu raksturu. Liecībai līdzī atnāca prieks un atrisītība.

– ...mums mājās ir divstāvēgā gulta un es guļu augšā. Vienu vakaru biju jau uzkāpis augšā un prasīju vecmammai: „Es gribu pieņemt Jēzu par savu Kungu.” Viņa teica: „Nu nē, tu jau esi gultā. Izdarīsim to citu reizi.” Nākamajā vakarā viss notika tieši tāpat, es atkal sāku par to jautāt, kad biju gultā. Bet trešajā vakarā sacīju, ka nekāpšu augšā, kamēr nebūšu pieņēmis Jēzu par savu Kungu.

– Kā tu zināji, ka tā ir jādara?

Rūdim un vecmammai pamišus stāstot, uzzinu, ka apmēram piecus gadus maz pamazām Rūdis sācis kopā ar vecmamma apmeklēt dievkalpojumus. Vecmamma stāsta: „Es nemaz tā īsti necentos viņu uz to pierunāt. Tikai lūdzu par viņu, aicināju, lai viņš lūdz kopā ar mani, aicināju līdzī uz draudzi. Tur viņš šad tad apmeklēja svētdienas skolu, bet no 11 gadiem pats izvēlējās sēdēt kopā ar mani dievkalpojumos. Nereti bija dzirdēts, ka mācītājs uzaicina cilvēkus atdot savu dzīvi Jēzum, pieņemt Jēzu par savu Kungu. Pēc tam viņš man jautāja, ko tas nozīmē, un mēs to pārrunājām. Tik tiešām viņš bija sacījis – es arī gribu. Bet es domāju: „Nu labi, labi, gan paaugsties un nobriedis, tad pieņems nopietnu lēmumu.” Pie tam tajā ceturtdienas vakarā viņš jau bija augšā gultā, un es zināju, ka tur mēs to nedarīsim. Tā vienreiz, otrreiz – un es katreiz sacīju: „atkal Tu esi gultā, lai nu paliek”. Trešo reizi viņš stāvēja lejā un sacīja: „Nekāpšu augšā, kamēr nebūšu izdarījis.” Tad sapratu, ka viņš to ir pārdomājis un stingri nolēmis, tāpēc piekritu. Abi kopā lasījām Rakstu vietas no Bībeles, tad Rūdis sacīja savu lūgšanu, un es par viņu aizlūdzu. Pēc tam norunājām, ka pareizi būtu aiziet uz draudzi, lai mācītājs par viņu aizlūdz.

– Paldies, un nu atgriezāties pie tā labā dievkalpojuma. Jūs abi jau bijāt lūguši par kājām. Kā viss notika tālāk?

– Es biju lasījusi par Mārči, – stāstījumu turpināja Gundega, – Mani ļoti ieinteresēja un bija stipra vajadzība viņu redzēt un dzirdēt. Izstāstīju Rūdim, un viņš teica – jā, iesim. Man ļoti patika dievkalpojums. Ļoti patika, ka Mārcis daudz runāja Dieva Vārdu. Tur tiešām bija Dievs un Dieva Vārds, kas darbojās, nevis cilvēks. Viņš arī nelika cilvēkiem rokas virsū, kad sākās aizlūgšanas par slimajiem. Viņš sludināja un bija visu izteicis, ko Dievs viņam bija licis. Rūdolfs

Hronika un fakti

2005. gada 30. septembris – Mārcis Jencītis atsaucās Dieva aicinājumam – sludināt evaņģēliju pilsētās un laukos, draudzēs un kultūras namos.

Kopš tā laika labo vēsti dzirdējuši 43866 cilvēki 170 pašu rīkotos evaņģēlizācijās dziedināšanas dievkalpojumos. Tie notikuši: 3 reizes katrā no Latvijas rajonu centriem, 20 pilsētās Igaunijā, 52 pilsētās Ukrainā...

Foto: mācītājs Mārcis Jencītis sludina Limbažu TV studijā 2005. gadā un rāda savu "trofeju" – šīs krukis vairāk nav vajadzīgs sievietei, kura saņēma dziedināšanu vienā no dievkalpojumiem.

pats lika rokas – gan uz gūžas locītavām, gan uz kājām, kāju pēdām un ļoti sirsnīgi lūdza. Nezinu kā, bet es sapratu, ka viņš to dara dziļā ticībā un pašāvē. Un man bija stingra pārliecība – ja ne tagad, tad, kad tad! Tas notiks! Tā man bija... un tā notika! ...līdz vienpadsmitiem vakarā bijām dievkalpojumā, jo gribējās dzirdēt citu liecības, tomēr nācās aiziet ātrāk, lai tiktu mājās. Savu liecību jau mēs tad vēl nezinājām, tā nāca pēc tam.

— Rūdolfs, vai tev nebija nekādas sajūtas, tu vienkārši lūdzi un dariji, kā mācītājs sacīja?

— Jā.

— Kā Tu vispār saprati, ka kaut kas noticis ar Tavām kājām?

— To vispirms pamanīja vecmamma. Pēc dievkalpojuma abi kopā gājām, un vecmamma bija pamanījusi, ka pēdu nospiedumi sniegā neizskatījās tādi kā parasti.

— Kad tieši jūs nokonstatējāt savu lielo NOTIKUMU?

— Man liekās, ka skrienot mājās mēs bijām pārāk norūpējušies, kā tikt mājās. Drīzāk otrā dienā. Man bija prieks un bira asaras. Skatos, ka viņam citāda gaita. Uzreiz vēl neko neteicu, bet nākošā vai aiznākošā dienā viņam bija sporta stunda, un parasti viņš bija pie starta viens no pēdējiem. Apmēram 20 tie skrējēji. Toreiz viņš atnāca mājās dikti laimīgs un sacīja – es biju viens no pirmajiem. Nu tad mēs tā pa nopietnam pateicāmies Dievam. Mums bija tāda sajūma, tādas gaviles mājās, ko nevar izstāstīt. Es zināju, ka Dievs dara, nezināju tikai, kurā brīdī, kā tas notiks un kad. Bet viennozīmīgi, ka tas nav Dieva prāts, ka Viņa bērni cieš no tādām lietām.

Mārcis toreiz dievkalpojumā teica, lai neviens neaiziet mājās ar liecību, bet tajā brīdī mums nemaz nebija tāda doma par liecību, jo Rūdolfs neko nebija jutis. Taču pēc tam visu laiku bija doma, ka es gribētu pateikt šo liecību, ka tas ir svarīgi, jo

pastāstot liecību mēs Dievam pateicāmies, skaļi teicot Viņa darbus un iedrošinām arī citus cilvēkus. Šovasar, kad aizbraucām uz Aloju pie pazīstamiem, tur bija Mārča evaņģelizācijas dievkalpojums, un mēs aizgājām un pastāstījām savu liecību. ✧

LIECĪBA

Bijušā bezpajumtnieka un sētniecītes stāsts

Pirms intervijas zinu tikai to, ka Pārdaugavā dzīvo Aleksandrs, kurš pirms diviem gadiem brīnumainā veidā dievkalpojumā saņēmis dziedināšanu: pilnīgu brīvību no smaga alkoholisma un aknu cirozes. Tālāk sākas visinteresantākais – iepazīšanās ar šo brīnumu personiski. Tas nozīmē – atkal un atkal ieraudzīt, ka Dievs nenokavē un ir tik ieinteresēts katrā cilvēkā, pat tajos, kam es un jūs nereti bezpalīdzībā paejam garām. Tieši par tādu cilvēku uzzināsi šoreiz.

Foto: Aleksandrs Sidorovs Ķekavas dievkalpojumā liecina par atbrīvošanu no alkohola un par dziedināšanu no aknu cirozes.

Sarunu ar Aleksandru un Veltu pierakstīja Eva Olševska un publicēšanai sagatavoja kalpošanas Kristus Pasaulei informācijas centrs

Aleksandram ir 37 gadi. Kad jautāju, ko viņš dara ikdienā, atbilde ir diezgan vispārīga: „Strādāju skolā. Daru visu, sākot ar remontstrādnieka un beidzot ar tehnišķās daļas vadītāja darbiem.” Tomēr noprotu, ka skolā viņa darbs tiek ļoti vērtēts un Aleksandrs ir cienīts savā darba vietā.

Taču sākums bija pavisam citādāks. Īsumā to varētu aprakstīt tā: ieguvis juridisko izglītību Policijas Akadēmijā, bet, nespējams atturēties no alkohola vilinājuma, Aleksandrs pamazām kļuvis pilnīgi atkarīgs no nāvējošā šķidruma un palicis bez darba. Tam līdzī nāca arī pārējās nelaimes – vīrietis spēka gados kļuva par bezpajumtnieku ar bezcerīgu diagnozi: aknu ciroze.

Vēlējos noskaidrot, kā cilvēks ar augstāko juridisko izglītību var nonākt līdz tādām alkoholisma līmenim? Tas bija kārtējais apliecinājums tam, ka neviens diploms, neviens amats, neviena pozīcija cilvēku neglābj! „Tas bija tas juku laiks, kad tikko izveidojās pašvaldību policija. Iecirknī, kurā es strādāju, mēs to vien darījām, kā gājām konfiscēt šņabi un paši to pa vakariem likvidējām,” – stāstīja Aleksandrs.

turpinājums 4.lpp.

Jēzu pieņēmuši un grēkus nožēlojuši 7546 cilvēki, dziedināšanu saņēmuši 4738 cilvēki. Paldies Jēzum! Un tās ir tikai tās ziņas, kuras ir nonākušas atpakaļ pie mums, cik vēl ir tādu, kuras mums nav zināmas.

2008. gads sākās ar Partnerkonferenci. Cilvēku liecības, vēstules, telefona zvani un sirsnīgie vārdi pirms un pēc katra dievkalpojuma pamudināja aicināt kopā visus, kas vēlas kļūt par šīs kalpošanas atbalstītājiem. 12. janvārī Tirdzniecības centra zāle bija negaidīti pilna. Ieradušies aptuveni 200 cilvēki no 25 Latvijas vietām.

Foto: 2008. gada janvāra Partnerkonferences kalpotāju kopbilde.

LIECĪBA

Bijušā bezpajumtnieka un sētniecītes stāsts

Turpinājums; sākums 3.lpp

— Cik ilgā laikā no Policijas Akadēmijas absolventa var nodzīvoties līdz aknu cirozei – 5, 6, 7 gadus?

— Tā stingri sāku dzert diendienā pēdējos trīs gadus, kad paliku bez darba. Kamīnspirtu šķaidīju un ko tik nedzēru. Visu, kas bija lētāks. No rīta naudu nopelnīju un pēc pusdienā gāju tērēt.

Mūsu sarunā piedalījās arī sētniecīte Velta. Smaidīga Vasarsvētku draudzes māsa. Tieši Velta izrādījās tas cilvēks, kurš nelaimē nonākušajam puisim deva iespēju nopelnīt kādu kapeiku izdzīvošanai. Aleksandrs Veltai palīdzēja tikt galā ar vienu otru smagāku sētnieces pienākumu. Viņš viens otru arī aizvedusi līdz draudzei, un kopīgi kļuvuši par lieciniekiem brīnišķīgajam Dieva darbam. Draudzē *Dzīvā Ūdens Avots* svētdienās pēc dievkalpojuma varēja saņemt bezmaksas pusdienas. Tā bija Aleksandra iespēja tikt pie ēdiena. Kādā Lieldienu nedēļas nogalē Aleksandrs uzaiņināja līdzīgi uz dievkalpojumu arī izpalīdzīgo skolas sētniecīti.

— Tā mēs aizgājām, – stāsta Velta. Ļoti interesanti likās. Toreiz man pašai sāpēja

plecs, visādi ārstēju un nekas nelīdzēja. Tad uz ielas viena sieviete, izrādās, māsa no blakus draudzes, arī sacīja, tu aizej svētdien uz to draudzi *Dzīvā Ūdens Avots*. Tā es tur vienu svētdienu paklausījos, neko nesapratu, otru svētdienu. Dzirdēju, ka mācītājs saka, ka vajag ūdens kristību. Man vienai bija neērti, tāpēc domāju paķert līdzī Aleksandru, jo viņš man vienmēr nāca palīgā. Tā 2005. gada oktobrī tikām kristīti. Tad brāļi, kas tur bija, jautāja, vai esmu pieņēmusi Svēto Garu? Teicu, nē, es taču nezinu, kā tas ir. Viņi saka, ka jāpieņem Svētais Gars. Aleksandrs ar savu dzeršanu nevarēja atnākt un Svēto Garu pieņemt. Viņš vēl pusgadu pēc tam turpināja visas tās padarīšanas ar alkoholu, un bieži viņu paņēma ar ātrajiem no ielas un aizveda uz „Stradiņiem”. Tur arī atklāja aknu cirozi. Reiz otra sētniece man sacīja: „Zini, Aleksandrs izskatās tā kā uz miršanu. Varbūt viņu var kaut kā glābt?” Viņa mums arī tāda, kas tic.

Man bija ļoti grūti. Es visu laiku teicu: nu atnāc, un viņš sacīja: jā, jā, atnāks. Tad es māsām draudzē prasīju, ko man darīt, ka viņš vienmēr solās, bet nekad nevar atnākt. Viņas pamācīja, ka jālūdz Dievam. Tad es sāku lūgt Dievu. Es jau pati biju tikko iesācēja un daudz ko nezināju. Tā pēkšņi man pavērsās, ka 26. maijā Ūnijas ielā ir Mārcis Jencītis. Es Aleksandram saku, vai tu būtu ar mieru atbraukt pie Jencīša? Biju jau uzzinājusi, ka caur viņu notiek ļoti spēcīgas Dieva dziedināšanas. Aleksandrs piekrita. Tad jau es viņu biju paņēmusi dzīvot pie sevis, savežu daudz maz kārtībā un mēs aizbraucām. Tur tad viņš saņēma Svēto Garu un arī dziedināšanu reizē.

Aleksandrs pats pievienojas stāstam ar šādiem vārdiem:

— Pie ārsta negribējās iet. Es jau sapratu, ka nebūs nekādas jēgas. Staigāju kā dzīvs mironis. Pats godīgi nezinu, kā iemaldījies draudzē. Esmu tur no 2004. gada, jo svētdienās deva pusdienas, un es šad tad aizgāju.

— Kā tas ir tādā situācijā, vienalga, cik „nomiris” ir cilvēks, viņā ir izmisums un vēlēšanās dzīvot, vai ne? Vienalga, cik nodzēries...?

— Man bija pašam sava stipra griba atmet, bet bija tāda kompānija, ka nebija iespējams to izdarīt. Beigās, kad jau jutu, ka būs ar mani cauri, domāju, ka jāizmanto pēdējā iespēja, jāpaklausa Veltai un jābrauc. Kaut arī ārsti vairs neko labu nesola, pamēģināšu.

— Ko ārsts sacīja?

— Ka nav ārstējams vairāk, varot mēģināt, bet tas maksāšot dārgi un nekādas garantijas. Pateica, ka esmu alkoholiķis. Tikl vajā esot praktiski neiespējami. To man teica slimnīcā. Ģimenes ārsts gan apgalvoja pretējo. Tas sacīja, ka var un ka vajag pašam gribēt, tad var atbrīvoties. Arī tāpēc izdomāju, ka vajag pamēģināt un aizbraukt pie Mārča.

— Tad kādā no tām reizēm, kad ārsti tevi uz ielas savāca un aizveda uz slimnīcu, viņi konstatēja aknu cirozi, jā?

— Mani izlaida no slimnīcas un iedeva lapu, ka es esmu alkoholiķis un aknu slimnieks.

— Ko Tev tas nozīmēja?

— Tas nozīmē zināt, ka tu drīz mirsi. Sajūta ir šausmīga, – gribējās aiziet piedzerties un aizmirsties. Zināju, ka būs slikti. Bija nepanesamas sāpes: ne pait, ne apstāties, ne atgulties, ne paēst, ne padzerties. Arī vemšana.

— Vai paralēli tam, kad vien bija iespējams, Tu devies svētdienās uz draudzi ēst zupu?

— Jā.

— Vai zupa bija vienīgais, kas uz draudzi vilka?

— Nu nē, bija iespēja lasīt to Bībeli, ko man mācītājs iedeva. Bet tā paslepus no citiem, kas ņirgājās. Domāju, ka vajag kaut ko izprast. Man bija kaut kāda interese lasīt. Kā filmu skaties, aizraujoši, bet nebija, kam paprasīt. Un tad es gāju uz draudzi un prasīju, ko tas nozīmē, un ko tas. Jo no sākuma, kad pirmo reizi lasa, nav sajēgas nekādas. Interese bija, bet sajēgas nekādas. Tikai pamazām sāka veidoties tāda doma, ka Dievs taču ir, ka Viņš palīdz, un es taču eju uz draudzi un tur man to pašu apgalvo. Jāsāk nākt pie prāta un domāt.

— Vai tas notika laikā no 2004. līdz 2006. gadam?

Sekoiet jaunumiem mājas lapā

www.marcisjencitis.lv

- Sadaļā **AUDIO** – vienmēr pieejamas jaunākās svētrunas un radio raidījumu ieraksti
- Sadaļā **VIDEO** – videoieraksti no dziedināšanas dievkalpojumiem
- Sadaļā **REPORTĀŽAS** – fotoreportāžas no evaņģēlizācijas dievkalpojumiem
- Sadaļā **BRĪNUMU AVĪZE** – iespēja lasīt un abonēt Brīnumu Avīzi

Mājas lapa ar adresi www.marcisjencitis.lv kļuvusi par iespēju sekot līdzī notikumiem, uzzināt brīnišķīgas liecības un klausīties un skatīties dievkalpojumu, televīzijas un radio svētrunas.

Tajā var uzzināt mūsu kalpošanas redzējumu, skatīties fotoreportāžas un lasīt aprakstus no katra dievkalpojuma, reģistrēties par Brīnumu Avīzes abonentu un iesaistīties forumā – daloties ar liecībām, pārrunājot sev svarīgos ticības jautājumus, ievietojot lūgšanu vajadzības un lūdzot par citu vajadzībām. Februārī mājas lapas apmeklējums pieaudzis līdz 30 cilvēkiem dienā.

— Jā, jā.

— Lūzdu, pastāsti, kas notika Mārča Jencīša dievkalpojumā?

— Man bija tāds apjukums, pilnīgs apjukums, kaut kas jauns. Reiba galva tā, ka kājās nevarēju nostāvēt, slikta pašsajūta. Dīdija mani no vietas uz vietu. Vienubrīd pat gribējās iet projām. Nevarēju nosēdēt. Vairākas reizes gāju ārā, kad bija slikti. Tomēr noturējos, nācu atpakaļ un klausījos.

— Vai dziedināšanu Tu jau dievkalpojumā piedzīvoji?

— Tūlīt tanī vakarā man bija saruna ar Mārci. Mēs kopā sacijām solījumu Dievam. Viņš man pajautāja, ko es pats vēlos, un es teicu, ka es gribu tikt vaļā no alkoholisma. Tad viņš prasīja, vai tu vari to zvērēt nevis man, Mārcim, bet Dievam. Teicu, ka zvērēt nevaru, bet solīt gan varu. Tad viņš teica: Tu padomā, ko tu tagad pateici. Ja tu soli, tātat tu noslēdz vienošanos ar Dievu. Es tam piekritu un, slava Dievam, līdz šai dienai – ne grama! Pēc tā dievkalpojuma naksti es pārlaidu šausmīgos murgos. Bija tā, it kā es stātos tiesas priekšā.... No rīta kaut kā divaini pamodos un sākās pirmais pretīgums uz alkoholu. Tad es arī padomāju, ja man rodas pretīgums, tad jau kaut kas nu ir. Kādu nedēļu nevilka, bet pēc tam sākās trakumi, vilka atkal. Bet es spurojos pretī. Kā Mārcis man teica, kad nāk sliktumi – lasi Bībeli, tā es arī darīju. Tādi bija pirmie trīs mēneši, kad es tā mocījos, vilka, vilka, bet es baigi spurojos. Bet pēc tam tas kā likums kļuva – kā vakars, tā

Bībele rokā. Tā visu to vasaru nocinājos, un tad skolā mani ievēroja un piedāvāja tur darbu. Es no sākuma tā kā negribēju, bet piekritu un līdz šim tur esmu. Tagad man dzīvē viss ir sakārtojies – ir darbs un draudze. Vairāk mani nekas neinteresē. Svētdienās tas ir ļoti liels retums, ja es izlaižu, ja es esmu tiešām ļoti darbā aizņemts.

— Kas notika ar aknu cirozi?

— Gāju jūlijā pārbaudīties. Daktare teica, ka vajagot pārbaudīties, jo es zālēm negāju pakal. Viņai teicu, ka lietoju, lietoju, bet būtībā nelietoju vis. Vienas es tur pirku, lai aknas attīrītos no alkohola, citas neviens pēc dievkalpojuma vairs nelietoju. Velta tējas vārija aknām.

— Ko uzzināji no pārbaudes?

— Daktare sāka datorā visu pārbaudīt, izcēla visus papirus un teica: Paga, paga, es te neko vairs nesaprotu. Jautāju viņai: Kādā ziņā, labā vai sliktā? Viņa saka: Es redzu, ka te nekas nav bijis. – Viņa vienkārši nesaprata

— Nebija redzams, ka ir bijusi aknu ciroze?

— Jā, vispār nekas par to neliecināja. Viņa teica, ka man tās aknas kā mazam bērnam, bet tā nevarot būt, jo ir taču papīri no uzņemšanas slimnīcā un datorā. Es viņai toreiz neteicu, ka esmu bijis dievkalpojumā. Tanī laikā es vispār maz par to

runāju. Pēc tam mani otro reizi nosūtīja uz pārbaudēm, pēc pusgada. Arī neko neatklāja. Bija arī otra lieta – kaklā caurums, bet arī tas aizaudzis.

— Kas vēl tavā dzīvē noticis pēc šī dievkalpojuma?

— Es sāku stiprāk ticēt uzreiz pēc tam. Kad esmu kādā citā Mārča dievkalpojumā, vienmēr saku, ka man neko citu nevajag, ar veselību viss ir kārtībā, man tikai vajag stiprumu tajā ticībā. Daudziem par Mārci stāstu, daudziem. Ir daudzi, kas netic, bet saku: Aizejiet, tad redzēsiet tos brīnumus, kas tur notiek! Aizejiet un tikai paklausieties! Es toreiz arī gāju, un diez vai man cerības bija, nu bija, bet maz. Bet, re, kā notika, viss sakārtojās, ne tikai veselībā, bet arī personiskajā dzīvē. ✨

*Jēzus asinīs Latvija baltāka kā sniegs!
Kopā mēs to paveiksim!*

11 DZIEDINĀŠANAS EVAŅĢELIZĀCIJAS DIEVKALPOJUMI RĪGĀ ar mācītāju un evaņģēlistu Mārci Jencīti

Viesnīcas "Maritim Park Hotel"
konferenču zālē, Slokas ielā 1 (Pārdaugavā)

Transports:
Autobusi Nr. 3, 22, 30; tramvaji Nr. 1, 2, 4, 5, 8.
Autostāvieta bez maksas.

16. februārī

15. martā

19. aprīlī

17. maijā

14. jūnijā

19. jūlijā

16. augustā

20. septembrī

18. oktobrī

15. novembrī

20. decembrī

Sākums pl. 14.00

2008. gada 2. februārī notika pirmais draudzes "Kristus Pasaulei" dievkalpojums. Tas atver jaunas iespējas ne tikai saņemt dziedināšanas un piedzīvot brīnumus, bet katram, kura sirdī Dievs to būs licis, kļūt par draudzes dalībnieku – kalpotāju un pamazām izaugt par vadītāju, lai vestu pie Dieva daudzus citus. Dievkalpojumi notiek katru sestdienu pl. 14.00, Rīgā, Slokas ielā 1, viesnīcā "Maritim Park Hotel".

Katra mēneša trešajā sestdienā pl. 14.00, tur pat Rīgā, viesnīcas "Maritim Park Hotel" zālē notiks **BRĪNUMU un DZIEDINĀŠANAS dievkalpojumi**.

Pirmais šāds dievkalpojums 16. februārī pulcināja kopā apmēram 160 cilvēku, un Dievs mūs bagātīgi svētīja ar Savu dārgo klātbūtni.

LIECĪBA

Tāpēc es paļaujos

Leontīne, 85 gadi, Sigulda

Kad kādā decembra svētdienā devos uz Siguldas draudzi Žēlastības Upe, lai uzzinātu vēl vienu liecību, kuru gribētos pastāstīt Brīnumu Avīzes lasītājiem, sastapu jauku, smaidīgu vecāka gadagājuma kundzi. No mācītājas Viņas uzzināju, ka Leontīne esot nopietni gatavojusies gaidāmajai intervijai. To varēju pamanīt gan sirmās kundzes sapostajā izskatā, gan sirsniņajā, pārdomātajā stāstījumā.

Pēc dievkalpojuma abas tiekam iepazīstinātas, un es gandrīz nepaspēju sagatavot ierakstīšanas ierīci, jo Leontīne nekavējoties sāk stāstīt savu īpašo notikumu, kurš viņai devis iespēju ne tikai piedzīvot momentānu dziedināšanas brīnumu, bet arī ievēdīs dziļākās uzticības attiecībās ar Dievu un jaunā draudzē, kurā viņa no sirds uzticas savai mācītājai.

Kad mēģinu precizēt, kas tad īsti noticis un vai varu sacīt, ka Dievs viņas dzīvē darījis brīnumu, Leontīne piekrīdama saka: „Tāds nu tas bija – tiešām pārsteidzošs un šodien vēl neticams. Man gadījās sasīst tās ribas. Es paklupu gar tepīki, ejot pa istabu. Kēru, kēru gaisu, bet nevarēju nekur saķert un kritu uz mīkstā krēsla atzveltnes, tieši ar ribām. Nu tik traki, ka nevarēju ne iepūst, ne izpūst elpu, tā sāpēja. Nezinu, vai nebija kāds plīsums, dikti sāpēja. Ne gulēt, ne stāvēt, nekā nevarēju. Pēc dažām dienām kultūras namā bija sanāksme draudzēm, un es domāju, ka arī aiziešu, nepadošos tām sāpēm.”

— **Kāpēc tad jūs īsti gribējāt uz kultūras nama sanāksmi iet? Vai tas bija Mārcis Jencīša dievkalpojums?**

Uz šo manu jautājumu Leontīne pastāsta, kā pirms diviem gadiem, kad viena pēc otras tika pārciestas trīs smagas operācijas, un viņas stāvoklis bijis ļoti smags, viņa iepazīšusies ar kādu īpašu cilvēku – medmāsu Žannu. Viņa atceras, ka slimnīcas intensīvās terapijas nodaļā par viņu ļoti rūpējās: „Mani tur ļoti lutināja, un starp tiem lutinātājiem bija māsa Žanna. Nu, ar vienu vārdu sakot, – dzimusi šim amatam, ārkārtīgi jauks cilvēks. Vēl pēc tam viņa turpināja nākt ciemos, mēs sadraudzējāmies. Un tad vienu reizi, viņa man saka, ka ies svētdienā uz dievkalpojumu, vai es ar negribētu uz dievnamu atnākt viņai līdzī? Tā es iesāku nākt uz šejieni.” Turpat tad Leontīne arī uzzinājusi, ka Siguldā viesosies mācītājs un evaņģēlists Mārcis Jencītis.

— **Vai pastāstīsiet, kas īsti ar jums notika dievkalpojumā?**

— Jā, es nu gāju, bet sāpēja stipri, un man bija tāda tendence turēt ciet ar roku tās ribas. Kad bija laiks iziet priekšā, es domāju – nu, es iešu arī, varbūt man paliks labāk. Kad es izgāju priekšā, mācītājs mani svētīja un sacīja, ka varu iet sēdēt. Un es eju un atkal ķeru ciet ribas, bet jūtu, ka man nesāp. Es piespiežu vēlreiz, bet nejutu nemaz. Nu, nesāp un arī pēc brītiņa nesāpēja, nemaz nesāpēja. ...Mūsu māsa Žanete sēž man blakām, un es saku: „Žanetīt, kas tas ir?! Man vairāk nav sāpes ribās!”

— **Vai atceraties, ko mācītājs todien sludināja?**

— Nē, nē, neatceros. Viņš teica Dieva Vārdus, un es ieklausījos ar tādu vēlēšanos, lai pāriet sāpes, un tiešām, nu! Man bija vēlēšanās uz to svēto vārdu, ko viņš tur skaitīja. Man bija tāda vēlēšanās ieklausīties un pieņemt, jo tiešām sāpes bija neciešamas. Kad ribas sasit, tad pilnīgi nevar paelpot. Ļoti grūti bija. Un nu – viss!

— **Cik ilgu laiku atpakaļ tas bija?**

— Nu sen, sen, tas jau ir kādi divi gadi atpakaļ.

— **Un nekādas problēmas vairs nav bijušas?**

— Nē!

— **Vai varu pajautāt, cik jums gadu?**

— Man astoņdesmit sestais.

Materiālu sagatavoja: *Eva Olševska*
kalpošanas Kristus Pasaulei
informācijas centrs

— **Mācītāja Vija sacīja, ka jūs esat lūdzēja. Vai tā ir, ka jums patīk lūgt Dievu?**

— Jā, patīk gan! Patiesību sakot, esmu kristīta, iesvētīta un laulāta Doma baznīcā. Vecāki bija ticīgi. Katru svētdienu mēs ar māsu gājām uz Dievvārdiem. Doma baznīcā bija armijas draudze. Tētis bija lidotājs, un, neskatoties uz to, ka armijas cilvēks, viņš pazina Dievu. Un tā mēs iemācījāmies katru vakaru lūgt. Man tā nav tukša skaitīšana.

— **Gribu pajautāt, vai pēc tās reizes, kad Dievs īpaši pieskārs un dziedināja, jums ir lielāka uzticēšanās Dievam, Viņa Vārdam un tam, ko mācītājs sludina?**

— Jā, uzticēšanās ir. Nu, kādēļ tad es nāku, kādēļ tad es nāku?! Man tāds aicinājums nākt, velk uz šejieni. Dažreiz es nāku klupdama, krīzdama. Bet es atnāku. Jo tā es ar Dieva palīgu dzīvoju. Un tagad viss tā sasaistās kopā – ar Žannu, ar Jencīti... Tāpēc es paļaujos, un man ir sava vajadzība. Arī šodien. ✨

AVĪZES ABONĒŠANA

UZMANĪBU Brīnumu Avīzes abonentiem:

1. Ja esat reģistrējies par avīzes abonentu mājas lapā, pa tālruni vai citādi, un avīzi regulāri saņemat, atkārtota reģistrācija nav nepieciešama. Mēs turpināsim jums to izsūtīt. Ja nevēlaties avīzi turpmāk saņemt, lūdzu, dariet to mums zināmu pa kontakttālruni vai reģistrējoties mājas lapā kā abonents ar ierakstu piezīmēs: atsakos no avīzes saņemšanas.

2. Ja esat reģistrējies par avīzes abonentu, bet kāda iemesla dēļ neesat avīzi saņēmis ne pa pastu, ne e-pastu, lūdzu, reģistrējieties atkārtoti. Mēs pārbaudīsim jūsu pasta un e-pasta adresi mūsu datu bāzē.

3. Ja jūsu pasta vai e-pasta adrese ir mainīta, lūdzu, reģistrējieties atkārtoti, piezīmēs norādot, ka jau esat abonents un reģistrāciju veicat adreses maiņas dēļ.

4. Ja jūs esat Brīnumu Avīzes abonents, bet nevēlaties saņemt no mums nekādu citu informāciju, kas attiecas uz kalpošanas partnerību, lūdzu arī to dariet mums zināmu – pa tālruni, vai reģistrējoties mājas lapā kā abonents atkārtoti un piezīmēs norādiet, ka nevēlaties saņemt neko citu, tikai avīzi.

Paldies par sapratni un sadarbību!

2008. gada mar ts – izdodam kalpošanas Brīnumu Avīzes 5. numuru. Izde vums neizbēgami kļūst biezāks, un drīzumā not eikti tiks izdots biezāk, jo Die vs savu darbu mūsu vidū dara tik pāri plūst oši un bagātīgi. Bez liecībām part o, kā Die vs dziedinājis un atbrīvojis cilvēkus, rakstīsim arī par cit ām kalpošanas aktualitātēm. Šoreiz **par partnerību**.

PARTNERĪBA

Kā es varu būt nodēriģs

Materiālu sagatavoja: *Eva Oļševska*

Tik daudzreiz nācies sastapties ar kalpošanām, kuras uzplaukst un aizskar daudz jo daudz cilvēku, zāles ir pilnas ar smaidīgiem un laimīgiem apmeklētājiem, kuri iet un nāk, bet kalpotāju ir maz un tie ātri vien pagurst. Mēs ticam, ka Dieva veids Debesu Valstības darba paveikšanai ir – KOPĪGS DARBS DVĒSELU GLĀBŠANĀ! Katrs, kuru Dievs ir aizskāris caur šo kalpošanu, var kļūt par tās daļu, kā Dievs pamudina. Gan pievienojoties draudzei un komandai, gan paliekot savā draudzē un līdzdarbojoties attālināti.

Katrs dievkalpojums atved pie mums jaunus un jaunus cilvēkus, kuri saka: **kā es**

varu būt nodēriģs? Tādus jautājumus saņemam vēstulēs, pa telefoniem un pat no tiem, kas piesakās kā Brīnumu Avīzes abonenti mājas lapas reģistrācijas lauciņā.

Esam pateicīgi par katru šādu piedāvājumu. Pavisam drīz mājas lapā Partneru sadaļā būs iespējams reģistrēties, lai saņemtu ikmēneša informāciju par lūgšanu, finansiālajām un praktisko darbu vajadzībām. Arī avīzē un mājas lapā varēsiet sekot līdz sadarbības sludinājumiem. Ja vēlaties pieteikties jau tagad, lietojiet mūsu kontaktātruni un elektronisko vai parasto pastu. Gaidīsim!

Gribam katru reizi iepazīstināt ar kādu no mūsu partneriem. Lai šīs liecības iedrošina

vēl kādu. Tās ir ne mazāk svarīgas, kā liecības par dziedināšanu un atbrīvošanu, kas notiek mūsu dievkalpojumos. Lasiet un jautājiet Dievam, ko no tā, ko Tu man esi devis, es varu sēt un praktiski ieguldīt šajā darbā! Lai Dievs Jūs svētī! ✨

Ruslans

Gribu kļūt par balstu Dieva vīra rokām!

Brīdī, kad Mārča priekšā stāvēja rēķins par 5000 latiem, lai 250 000 kalpošanas bukletus varētu nogādāt līdz Rīgas iedzīvotāju pastkastītēm, viņš atcerējās par kādu cilvēku, kurš krietnu laiku atpakaļ bija piedāvājis palīdzēt kalpošanai vajadzības brīdī. Mārcis piezvanīja un jautāja, kādu palīdzību Tu biji domājis? Un sarunā izstāstīja par minēto rēķinu. Ruslans nedomānot sacīja, nedari to. Es izplatīšu šos bukletus. Cena vienā mirklī saruka līdz 1500 Ls.

Vēlāk, satiekoties pirmajā draudzes dievkalpojumā, uzzinājām arī Ruslana liecību. Ir tik svarīgi saprast, ka viņš nav kāds nejaušs garāmgājējs, kuram nav kur likt laiku un naudu. Viņš ir viens no mums, kurš meklē, kā vēl būt paklausīgam Dieva pamudinājumam un sēt Debesu Valstības darbā. Dievam ir tie cilvēki, ar kuriem kopā ir paveicams Viņa uzticētais darbs.

„Es pieņēmu lēmumu būt par Mārča partneri tāpēc, ka Dievs daudzus gadus mani gatavoja, mainīja un pārliecināja par Savu esamību caur Savu vārdu, pārbaudījumiem, cilvēkiem, svētrunām un apstākļiem.

Kopš es regulāri sāku dot desmito tiesu, tā manu acu priekšā palielinājās līdz summai, kādu es nekad Latvijā nebiju nopelnījis. Dievs man parādīja, ka **nauda ir jāinvestē Dieva valstībā, turklāt ar ticību, ko vada mīlestība.**

Kad es uzzināju par Mārci, izlasīju viņa liecību, ko apstiprina zīmes un brīnumi, dzirdēju internetā viņa sludināšanu, pamatotu Dieva Vārdā, ieraudzīju viņa mājas lapā reportāžas no 4 valstīm un 100 pilsētām, un redzēju, ka konfesionālā piederība nav traucējusi viņu darboties Dieva mīlestībā, es sacīju: ar šo kalpotāju ir Izraēla Dievs un **es gribu būt balsts šī Dieva svaidītā rokām!!!**

Arī pats esmu atgriezies un lūgt mācīties, būdams cietumā Vācijā. Tagad manu acu priekšā, palīdzot Mārcim, Dievs sāk piepildīt manu sapni.

Esmu lūdzis, lai Viņš mani lieto miljoniem cilvēku dzīvēs. Atnākot uz dievkalpojumu un vēlreiz dzirdot redzējumu par Rīgu piepildītu ar evaņģēlija vēsti, saprotu, ka sapnis sācis piepildīties. 250000 bukleti,

es pat teiktu vēstules, kas šī gada laikā tiks nogādātas Rīgas iedzīvotājiem, skaitliski nav tālu no miliona. Katrs no šiem cilvēkiem par lasīto un piedzīvoto stāstīs saviem tuviekiem un draugiem. Tāpēc es esmu laimīgs, ka Dievs var mani šādā veidā lietot.

Dievam ir aicinājums arī manai paša dzīvei, un tieši palīdzot Mārcim šis aicinājums sāk piedzimt. Gribu pamudināt arī citus atbalstīt tieši evaņģēlistu kalpošanu, jo tā ir reti sastopama un liels dārgums šodien Latvijā! Slava Dievam! ✨

Inga

(Rīga, draudze lemiļējušies Jēzū)

Ingas palīdzība manāma ik uz soļa, kad gatavojamies kārtējam evaņģēlizācijas dievkalpojumam, sūtām informāciju cilvēkiem, drukājam, kopējam, griežam vai lokām un liekam aploksnēs. Neskatoties uz pašas nebūt ne mazo aizņemību savā draudzē, nekad nav gadījies dzirdēt viņas atteikumu.

„Kad uzzināju par Mārča kalpošanu, biju savā draudzē, kurā kalpoju, palīdzēju, kas nepieciešams, un darīju to ar prieku. Toreiz nodomāju: Dievs, kā es varu būt daļa no tā, daļa no kalpošanas, kur notiek zīmes un brīnumi, kur Dievs ir tik reāls!

Dievam viss ir iespējams! Pavisam neilgi pēc tam, es iepazīnos ar Mārci un jau drīz varēju palīdzēt izdarīt dažus no daudzajiem darbiņiem. Pati domāju, ka tas jau nekas nav, jo tās ir mazas lietas: nosūtīti e-pasti, noskaidrota informācija, lūgšanas un došana. Bet ikvienu, pat necilāko darbu, ja tas darīts ar pareizu sirds

attieksmi, Dievs novērtē! Novērtē arī Mārcis Jencītis, jo darba ir tik daudz, bet darītāju tik maz.

Bībeļē teikts par Mozu 2. Moz.17:12 „...Ārons un Hūrs atbalstīja viņa rokas, viens no vienas, otrs no otras pušes...”, tikai tā Izraēls guva virsroku kaujā. Šodien mēs varam palīdzēt turēt mācītāja rokas. Mēs varam palikt katrs savas draudzes kalpošanā un atbalstīt mācītāja Mārča Jencīša evaņģēlizācijas kalpošanu: kopā celt Dieva valstību, piepildīt Dieva plānu Latvijā, nest atmodu mūsu tautai kopīgiem spēkiem!

Meklējam palīgus:

1. Ļoti nepieciešams cilvēks, kurš var palīdzēt labi pārtulkot latviešu tekstus krievu valodā – avīzei, mājas lapai, sarakstei ar partneriem.
2. Piedāvājam sadarbību "Brīnumu Avīzes" izplatīšanā savā draudzē, pilsētā, darba vietā. Zvaniet vai rakstiet – vienosimies par veidu un iespējām.

Aktuālās lūgšanu vajadzības:

- par glābtām dvēselēm
- par brīnumiem un zīmēm kalpošanā
- par jaunu svaidījumu katrā evaņģēlizācijas dievkalpojumā
- par kalpotājiem
- par savlaicīgi nomaksātiem rēķiniem

Foto: 2008. gada janvāra Partner-konference.

DIEVKALPOJUMI

Iknedēļas dievkalpojumi

Mārča Jencīša vadītajā kristiešu draudzē "Kristus Pasaulei" notiek:

Rīgā: Viesnīcas "Maritim Park Hotel" (Slokas ielā 1) konferenču zālē
sestdien pl. 14.00.

Transports: Autobusi Nr. 3, 22, 30 un Tramvaji Nr. 1, 2, 4, 5, 8.
Autostāvvietā – bezmaksas

Limbažos: Teātra mājā (Parka ielā 7)
svētdien pl. 11.00.

Valmierā: Viesnīcas "Volmārs" (Tērbatas ielā 16a) konferenču zālē
svētdien pl. 16.00.

MULTIMĒDIJU MATERIĀLI

Mājas lapā www.marcisjencitis.lv jums ir pieejami audio un video ieraksti no Mārča Jencīša dievkalpojumiem un radio parraidēm

Audio raidījumi "Kristus Pasaulei"

(Latvijas Kristīgais radio)

Ilgums: 15 min. Audioformāti: wma, mp3.

Datums	Tēma
04.03.2008	"Kalpo cilvēkiem"
19.02.2008	"Kāro pēc Kristus!"
12.02.2008	"Vētra"
29.01.2008	"Jēzus Kristus ir Kungs"
22.01.2008	"Vispirms zemišķais, tad dievišķais"
15.01.2008	"Jēzus asinīs Latvija šķīstīta"
15.01.2008	"Atvest dvēseles pie Kristus"
08.01.2008	"Es visu daru jaunū"
01.01.2008	"Pārcelsimies uz otru malu"
25.12.2007	"Mans spēks nespēkā varens parādās"
11.12.2007	"Augšāmcelšanās spēks"
27.11.2007	"Zem Kristus karoga"
20.11.2007	"Šī suga citādi neaiziet"
13.11.2007	"Dieva Valstība"
06.11.2007	"Svētki"
31.10.2007	"Viss, kas miris, lai top dzīvs!"
24.10.2007	"Visdārgākais Dievam"

Šī ir tikai daļa no piedāvātajiem audiomateriāliem. Mājas lapā jūs atradīsiet pilnu raidījumu sarakstu. Audio un video ieraksti regulāri tiek papildināti.

Videoieraksti

(dievkalpojumi, televīzija)

Formāti: mpg, avi

Datums	Tēma
16.02.2008	"Kāro pēc Kristus!"
12.01.2008	"Jēzus asinīs Latvija šķīstīta baltāka par sniegu!"
23.12.2007	Dievkalpojums draudzē "Dieva Ģimene"
09.09.2007	Dievkalpojums draudzē "Dieva Ģimene"
01.07.2007	Dievkalpojums draudzē "Dieva Ģimene"
***	Spreiķis Limbažu Televīzijā (Nr.4)
***	Spreiķis Limbažu Televīzijā (Nr.3)
***	Spreiķis Limbažu Televīzijā (Nr.2)
***	Spreiķis Limbažu Televīzijā (Nr.1)

Mācītājs Mārcis Jencītis sludina radio:

- **Kristīgais radio – otrdienās pl. 17.10** (raidījums "Kristus Pasaulei") **un mēneša pirmajā ceturtdienā plkst. 21.30** (raidījums "Vakara svētbrīdis")
- **Vidzemes Radio 3 – svētdienās pl. 9.00** (raidījums, kurš ir vērstas uz ļaudīm, kuri nepazīst Kristu)
- **Radio Ef-Ei (91,4 FM Rēzeknē) – mēneša pirmajā svētdienā pl 8.00** (kristīgā programma)

PARTNERĪBA

Pateicamies visiem tiem svētīgajiem Dieva vīriem un sievietēm, kas esat ar mums kopā lūdzot, ziedojot un citos veidos līdzdarbojoties Dieva darbā!

Romiešiem 5:19 – "Jo, kā ar viena cilvēka nepaklausību neskaitāmi kļuvi grēcinieki, tāpat ar viena cilvēka paklausību neskaitāmi kļūs taisnoti."

Ja reiz dzīvodami bez Dieva zem šīs saules mēs ar saviem vārdiem un citām darbībām esam negatīvi ietekmējuši daudzus cilvēkus, tad šodien esot Jēzū Kristū, caur mūsu paklausību Viņam, neskaitāmi saņems grēku piedošanu, mūžīgo dzīvību, atbrīvošanu, dziedināšanu un labklājību. Ar savu finansiālo un lūgšanu atbalstu evaņģēlīzācijas kalpošanā tu kļūsti par daļu dvēseļu glābšanas darbā un par vienu paklausīgo caur kuru neskaitāmi kļūs taisnoti! Mēs lūdzam par jums!

1. Es regulāri lūgšu par šo kalpošanu minūtes dienā

2. Es šai kalpošanai regulāri ziedošu LVL

3. Es šo kalpošanu atbalstīšu citādākā veidā:

INFORMĀCIJA

Drukātu vai elektronisku bezmaksas BRĪNUMU AVĪZI varat saņemt nosūtīt SMS uz numuru: **+371 29335196** vai vēstuli uz e-pastu: info@marcisjencitis.lv, vai rakstiet uz mūsu pasta adresi: **Sporta iela 2-4, Limbaži, LV-4000, Latvija**, vai arī pasūtiet avīzi Mārča Jencīša mājaslapā www.marcisjencitis.lv.

ZIEDOJUMIEM

EK Draudzē "KRISTUS PASAULEI"
Reģ. Nr. LV 99500003902

SEB Unibanka SWIFT: UNLALV2X
Konts: LV77UNLA0050 0080 7490 9
Ziedojums evaņģēlīzācijai

Piezvanot pa ziedojumu tālruni **9000 6776**, Jūs būsiet ziedojusi 5 Ls dvēseļu glābšanas darbam visā Latvijā!